

Musikaliska minnen och annat

Vintern 2017–2018 passerade Ingemo och jag 70-årsstrecket. Detta firade vi den 14 april 2018 med en fest i Grönadals bygdegård i Vallåkra, Helsingborg. Under den i festen ingående konserten delade jag med mig av en del minnen, främst musikaliska sådana. Nedan följer ett modifierat utdrag ur manus tillsammans med de bilder som visades.

Let the good times roll

Bluesen är väl den musikform jag lyssnat mest på och läst och skrivit mycket om. Den kom in i mitt liv 1964, mycket beroende på att Sveriges Radios Olle Helander då började sända programserien *I Blueskvarter*, samtidigt som de starkt bluespåverkade pågarna i Rolling Stones kom ut med sin första LP. Vid det laget hade dessutom den blivande nobelpristagaren Robert Zimmermann gett ut flera plattor där blueslåtar ingick.

The Rolling Stones första LP, 1964.

Bob Dylan (Robert Zimmermann), Malmö 1996.

Och visst är det fantastisk att både Bob Dylan och gubbarna i Stones, än idag 54 år senare, kan dra fulla hus på all världens jättearenor! Dessutom gick 2017 års Grammy för bästa bluesplatta till – Rolling Stones!

Bland alla bluesartister vi lyssnat på och träffat genom åren kan nämnas B.B. King, Buddy Guy och Muddy Waters.

Med B.B. King i Memphis, 1988.

Muddy Waters, Köpenhamn ca 1978.

Buddy Guy, Chicago 1980.

På tal om Rolling Stones – som för övrigt tog sitt namn från en av Muddy Waters låtar – så hade de på sin andra LP Muddy Waters-låten *I can't be satisfied*.

Mellan den folkliga, lantliga bluesen och dito tidig country finns en hel del musikaliska band. Så därför tar vi nu steget över till country- och bluegrassmusik och spelar Doc Watsons *Way downtown*.

Johnny B. Goode

Förenklat uttryckt utgjorde bluesen till stor del grunden för rhythm 'n' blues, och med en dos country till det så blev det vad som kom att kallas rock 'n' roll.

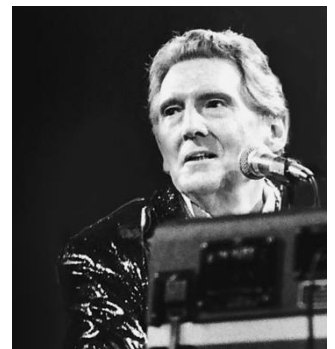
Ingemo och jag har haft förmånen att se flera av de största gamla rock 'n' roll- och rhythm 'n' blues-stjärnorna, som t ex Fats Domino, Little Richard, Ray Charles, Jerry Lee Lewis, Chuck Berry – liksom vår egen Jerry Williams.

Fats Domino, Åhus 1990.

Little Richard, Malmö 1990.

Jerry Lee Lewis, Memphis 1996

Ray Charles, Malmö 1980.

Chuck Berry, Båstad 1987.

Jerry Williams, Helsingborg 2012.

Vänner som betytt mycket

Jag kan inte prata musikminnen utan att nämna de år på 1970- och 1980-talet som Lars-Erik "Foppa" Forsberg, Gösta Skogh och jag jobbade med konserter och andra evenemang i Slottshagskyrkans regi, där många av de då inom kyrkorna populära solisterna, grupperna och körerna framträdde.

Gösta och Foppa lämnade oss alldeles för tidigt, men jag är väldigt tacksam för vad de betytt för mig. Jag inbillar mig att jag har en hyfsat positiv syn på livet, och en hoppfull uppfattning om människans möjligheter och förmåga. Och är det så är det mycket tack vare Foppa och Gösta.

Sedan känns det ju lite extra att här sitter Elsa och Göstas dotter Elisabeth bakom pianot, medan Gunilla och Foppas son Martin sitter där med basen i famnen. Det känns gott!

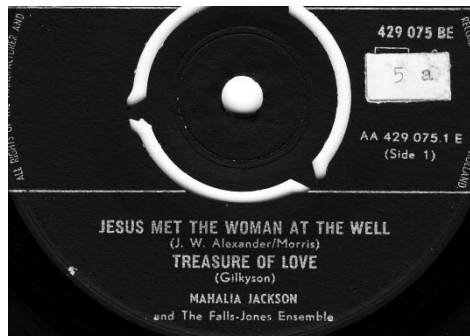
I samband med våra arrangemang i kyrkan kom jag vid ett tillfälle att prata med en kille i gruppen Havets Vindar, och vi pratade om sångares försök att vara trovärdiga i förhållande till texterna. Han berättade då att han sångdebuterat hemma i kapellet, stående på en stol 4 år gammal och sjungandes *Djupt i synd jag sjunken var!*

Den med mig jämnåriga norrmannen Arnold Børud ledde bland annat gruppen Mini-Tvers. Vi kom under ett fikaprat in på rivaliteten Sverige–Norge. Han frågade mig då om jag visste varför inte Jesus kunde ha fötts i Norge. Det hade jag inget bra svar på, och då sa han att "Jo, för då hade det ju inte kunnat komma några visa män från öster"!

Och med dessa minnen från den tiden har jag väl gjort en hyfsad övergång till nästa musikgenre – gospelmusiken.

Take my hand, precious Lord

Intresset för gospel har hängt i sig ända sedan jag i början av 1960-talet läste om Mahalia Jackson i Svenska Baptistsamfundets tidning Veckoposten, och något år senare inhandlade jag en EP med Mahalia.

Det var för övrigt den femte plattan jag köpte. Men jag slutade rätt snart att numrera mina plattor.

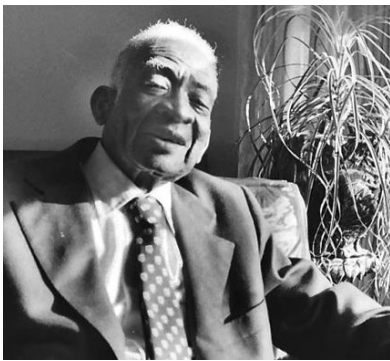

Edwin Hawkins, Helsingborg, 1982.

Jessy Dixon, Chicago 1980.

1980 var jag i USA tillsammans med min svåger Mats och träffade då bland annat Edwin Hawkins (som hade en världshit 1969 med *Oh Happy Day*), vi bjöd Jessy Dixon på lunch, och var också hemma hos den verkliga gospelpionjären, den då 81-årige Thomas Andrew Dorsey.

Thomas A. Dorsey, Chicago 1980.

Dorsey var först pianist, låtskrivare och bandleadare åt bluesdrottningen Ma Rainey, men från 1932 inriktade han sig helt på gospel. Han kom att skriva massor av gospelsånger – såväl markant rytmiska som mer psalmliknande – och blev också framgångsrik som notförläggare, och han var även körledare och först med att arrangera stora gospelkonvent.

Dorseys sånger har framförts och sjungits in av Mahalia Jackson, Sister Rosetta Tharpe och otaliga andra gospelartister, och sånger som *Peace in the valley* har dessutom sjungits in av artister som Johnny Cash och Elvis. Men Dorseys sannolikt mest sjungna och insjunga sång är *Take my hand, precious Lord*.

Ma Rainey's band med T.A. Dorsey vid pianot.

Dorsey och Mahalia Jackson.

God bless you, Honey

Jag nämnde nyss Mahalia Jackson och även denna dam, Sister Rosetta Tharpe. De båda var under 1940, 50- och 60-talen de verkliga drottningarna inom gospelmusiken.

1970 var några bluesartister på europaturné i ett turnépaket som även innehöll gospel i form av Rosetta Tharpe. Jag hade äntligen kommit över lite av min medfödda blyghet, och lyckats trassla mig in bakom scenen på Akademiska Föreningen i Lund, där jag fick skaka hand och småprata med ett antal artister vars plattor jag lyssnat mycket på.

”Come her! Yeah, you – come here!” Bakom ett bord längst bort i lokalen satt en dam i vit klänning och nån sorts gult/morotsfärgat hår. Och hon kallade – på mig! Lätt knäsvag gick jag bort till henne och frågade: ”Ye-e-es?”. ”Jag ville bara känna om det här var äkta”, sa hon och så sträckte hon sig över bordet och strök med handen över min blygsamma början till skägg.

Sedan log Rosetta Tharpe och sa ”God bless you, honey!”, tog sin röda gitarr och gick ut på scenen och drog igång *Down by the riverside*.

All the things you are

De flesta jazzexperter lär vara överens om att de två som betytt mest för trumpetspelandet inom jazzen är Louis Armstrong och den här mannen – Dizzy Gillespie.

Dizzy Gillespie på Jazzhus Montmartre i København på 1970-talet, spelande respektive pausande under ett av saxofonisten Bent Jædigs solon.

Mellan seten gick jag bakom scen i hopp om ett annat slags bild på Gillespie. Han satt där och pustade ut, när jag frågade om det gick bra att ta en bild. Han glodde lite småsurt på mig och sa att "Nåja, så länge du inte tar betalt för det!" Men när han såg min förbryllade min sa han "Oh man, go right on!"

Och så här blev det.

Nu blir det tre jazznummer med Lennart Björk vid pianot. Och först ut är en låt som just Dizzy Gillespie och Charlie Parker spelade in 1945, och som jag bett Hanna att sjunga här och nu.

Och den sången tillägnar jag dig, Ingemo. Den uttrycker lite poetiskt åtminstone *något* av allt du betyder för mig, och det är Jerome Kerns och Oscar Hammersteins *All the things you are*.

Ljudtekniker åt Birgit Nilsson

Ingemo och jag är inte bara flitiga gäster på till exempel Jazz i Helsingborgs arrangemang, utan besöker även konserthuset för att tillsammans med Gunilla Forsberg lyssna på klassiskt.

Min bror Lennart jobbade ju i många år för Helsingborgs symfoniorkester. Tack vare honom fick jag ett och annat extraknäck som rodde, så jag har därigenom stått på scenen både i Berwaldhallen och i Tivolis konsertsal (jaja, utan publik). Dessutom har jag faktiskt varit ljudtekniker åt Birgit Nilsson! Nåja, hade hon skolat sjunga hade hon ju inte behövt nån mik. Men nu skulle hon prata, så därför blev det så att jag med full rätt kan plita dit "ljudtekniker åt Birgit Nilsson" på mitt CV, som meritförteckning ju numera kallas.

Nå, det hade blivit lite väl trångt med en symfoniorkester här på scenen, så den klassiska musiken får representeras av *en* musiker, en pianist. Men inte vilken pianist som helst, utan Håkan Falk!

Tillbakablickar

Jaha, då är man alltså 70 år gammal... Samtidigt som man vill försöka leva i nuet och även se framåt, så är det såhär dags i livet kanske inte så konstigt om man tittar bakåt, och kanske funderar på – varför blev det såhär? Varför blev *jag* såhär?

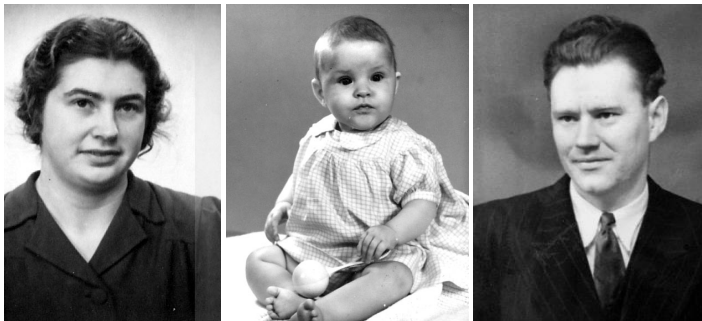
Det är klart att jag påverkats av mycket som hänt i mitt liv, människor och idéer jag tagit intryck av, och vad jag läst, sett och hört.

Bagarfamiljen Nilsson, Bjuv 1948.

Men den här bilden, tagen ett par hundra meter från Findus i Bjuv, får representera det som onekligen betytt allra mest i mitt liv. Representera själva grunden i *våra* liv. Det vill säga *när* i historien vi föds, *var* i världen och *vilken familj* och sammanhang vi får växa upp i.

Och där har jag – och Ingemo – haft en *enorm* tur!

Snickarfamiljen Larsson, Ronneby.

På den här bilden från 1954 eller möjligen våren -55 sitter två pågar som hänger ihop än.

Och sedan gick åren...

Ska nya röster sjunga

Det är så mycket vi idag tar för givet och anser vara självklart, men som faktiskt inte har varit "självklart" så länge. Och vissa "självklarheter" är *väl värda* att vara stolta över – och rädda om.

När jag föddes 1947 var Sverige inte ens 30 år gammalt som demokratiskt land. Konkret uttryckt: när mina föräldrar föddes så hade deras föräldrar ingen rösträtt. Det tål att tänkas på.

1947 var det en enorm skillnad folkhälsomässigt och boendemässigt jämfört med idag, liksom till exempel vad gäller de ekonomiska

möjligheterna till utbildning. Och även om mycket återstår när det gäller jämställdhet – så visst *har* det hänt en hel del även där! Sedan har vi fått full religionsfrihet, lärare får inte längre slå sina elever, och föräldrar har inte längre laglig rätt att misshandla sina barn.

Ja, det var några exempel på *ytterst få* områden, och bara inom *vårt* land, där det skett avsevärda förbättringar hittills under min stund på jorden.

Och – då frågar jag mig emellanåt: När nu så mycket förändrats till det bättre under mina 70 år – varför skulle vi då inte kunna göra vårt land och vår värld ännu bättre, rättvisare och fredligare under *nästa* 70 år?

Efter hand kommer min generation att, som man säger, ha gjort sitt. En generation som löst många gamla problem – men tyvärr också skapat nya.

Men – *det kommer ju andra efter oss!* För mig är det en stor tröst just detta: att det kommer andra efter oss, det kommer andra efter mig. Och i den tron, med det hoppet, så tycker inte jag att det är så svårt att bli gammal.

Charley Nilsson, 2018

Fotot på B. B. King togs av Johan Nilsson, och fotot på Ingemo och Charley av Anna-Carin Philipsson, 1970. Äldre familjebilder, liksom de på Rolling Stones, Rosetta Tharpe, Ma Rainey och Mahalia Jackson har tagits av för mig okänd fotograf. Samtliga övriga bilder foto © Charley Nilsson.

Musiken som framfördes

Let the good times roll (Theard/Moore)
Can't be satisfied (McKinley Morganfield)
Way downtown (Trad./Doc Watson)
Johnny B. Goode (Charles E. "Chuck" Berry)
Take my hand, precious Lord (T.A. Dorsey/G.N. Allen)
Down by the riverside (Trad/Rosetta Tharpe)
All the things you are (J. Kern/O. Hammerstein)
It could happen to you (J. van-Heusen)
Höst (Star dust) (H. Carmichael/L. Nordlander)
Ur *Pianosonat A-dur K331:3, Alla turca* (W.A. Mozart)
Ur *Lieder ohne Worte op. 38: Nr 6 Ass-dur* (F. Mendelssohn-Bertholdy)
Ska nya röster sjunga (Mikael Wiehe)
Jag vill bara va en gammal man (Mikael Wiehe)

Musiker

Charley Nilsson – sång
Hanna Forsberg – sång
Homesick Mac - gitarr, sång
Håkan Falk – piano
Lennart Björk - piano, orgel, dragspel
Lennart Persson – trummor
Lisa Falk - piano, orgel, sång
Martin Forsberg - bas
Tomas Trulsson - saxofon, flöjt

Ljus-, ljud- och scentekniker

Elias Gustavsson
Ingvar Rimshult
Johan Nilsson
Lennart Nilsson
Lottie Skogh
Pär Brenner